

I GRYNINGEN

De gick ner till bryggan i gryningen, och pappan bar årorna och pojken bar fiskespöna. Motorn låg på bryggan där pappan hade lagt den i natt, och propellern var böjd. Pojken tittade inte på motorn. Han tog årorna från pappan, lade dem i den blå båten och började ro. Det var pappans tur att ro, men pappan satte sig längst bak och sa ingenting. Pappan hade fortfarande samma tröja som i går.

”Ror jag för fort?” sa pojken.

”Nej”, sa pappan.

”Jag kan ro hela vägen”, sa pojken.

”Jag vet”, sa pappan.

De rodde förbi den stora stenen som stack upp ur vattnet, och ingen av dem tittade på den. Längst ner, precis vid vattenytan, hade stenen en rand av blå färg. Pojken hade alltid vetat var stenen låg.

På en liten ö gjorde pappan upp eld och kokade kaffe. Förut hade pojken alltid fått blåbärssaft, men nu hällde pappan upp kaffe i två plåtmuggar och räckte honom den ena.

”Det var tjock dimma i natt”, sa pappan.

”Ja”, sa pojken.

”I sådan dimma ser man ingenting”, sa pappan. ”Inte ens stenarna.”

Pojken höll plåtmuggen med båda händerna och sa ingenting. Pappan tittade länge på honom, och sedan lade han handen på pojkens axel en kort stund och tittade ut över vattnet igen.

-
1. Vad hade pojken alltid fått att dricka förut?
 2. Vad hade hänt innan de gick ner till bryggan? Vad i texten får dig att tro det?
 3. Hur känner sig pojken när han ror? Hur vet du det?
 4. Vad menar pappan när han säger ”Inte ens stenarna”? Hur vet du det?
 5. Pappan säger nästan ingenting. Hade det varit bättre om han hade sagt mer? Varför?